

442

печатана

МИ БЕМОЛЬ И ФА ДИЕЗЪ.

11 година.

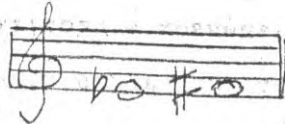
23 школна лекция на 4 обща окултенъ класъ. Срѣда 6.ч.с. /мекo, приятно, време,

изгравъ.

19. III 32 r. q/d

топло/.

София.

Добрата молитва. Ой, и казвай ъма та и бърз мисъл, казвай.

/за днес имаме тема: всеки сам да се нарисова /.

Всички видяхме не сте ~~рисували~~ рисували. Сега тѣзи ще ги задържим, нали когато човек иска да си покаже характера, той пише; сега това /рисункитѣ/ са разни писма, ще ги ~~държим~~ оставим, тѣй да тупа сърцето: какво ли има вътрѣ? Може да е радостно, а нѣкои път може човек и да плаче от него, не знаеш какво е.

Сега вие се интересувате, но не от научно гледище, а само така. Това е наука.

/рисункитѣ/. То е развитие. Аз една вечер се занимавам, свиря едно упражнен

научно, правя си свои изследвания. Гледам една сестра иде много сериозна, има

нѣщо. Аз като я видѣх, ще развали нѣщо от музиката, казвам, заповѣдай, сѣда

тя, и почнах да свиря, но тя се наведе надолу, и почна да се смѣе; музиката поч-

на да дѣйствува вече. Казвам ѝ: защо се смѣеш? Аз си правя своето тълкувание

Та казвам, има една научна страна и въ рисуването и въ музиката

Музиката е една наука; не само да пѣеш, цѣлата природа е построена върху тия

тонове. Аз като се занимавах съ изучаване психологията на българина, въ него

вия ритмусъ, той има една основна пѣсен; но аз се чуда на български умъ. Ще

ви познаямъ съ една област не както сегашната музика, не от самото гледище.

Сегашната музика е много сложна. Всинца сте учили нѣщо от музиката; нѣкои сте

учили, нѣкои пъкъ сега ще има да учатъ. Аз ще взема музиката тѣй както е. Се-

гашната музика се занимава съ хармонията вътрѣ въ ~~добрата~~ природата, но има нѣ-

ща които не и достигатъ, и вслѣдствие на това тя не може да изрази всички е

сния прояви, които са скрити, онова, което е скрито въ душата, и което е скрито

въ природата музикално не може да се изрази, да се изнесе.

Сега аз ще взема цѣлитѣ ноти. Да кажемъ, пѣсенъта за-

почва отъ до. Това е построението на тази българска пѣсенъ. Това

е основата. Това, което седи у българина, той го е изразилъ. Но

българинътъ е турилъ едно противорѣчие, той започва съ до, това е ЧЕРВЕНИЙТЪ

цѣтъ, тонътъ на ~~свѣта~~ ^{живота} е това. Вие можете да прѣведете тази гама къмъ коя гама

спада. Това е минорна гама. Сега тукъ има несотвѣтствие МИ БЕМОЛЪ И ФА ДИЕЗЪ.

Ми бемолъ е импулсътъ на твоята мисъл, да прѣдоложешъ нѣщо, нѣкакво прѣпятствие

Или това е неестествения ходъ на човѣшкото развитие. И българинътъ е дошълъ,

и турилъ ми бемолъ, едно спирање на българската интелигентность и слѣдъ това,

той усѣща едно нарушение на равновѣсието и той турга фа диезъ,

и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ,

и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ,

и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ,

и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ, и турга фа диезъ,

А ~~фа~~ това е зеленият цвят, това е храненето на физическото поле; следователно ^{вече} той намира ~~два~~ противоречия и след това той се връща, има два пъти РЕ, това е индивидуалността на човека, оранжевия цвят. РЕ показва неговата индивидуалност. Това е една свободна псeнь. Той започва с ДО, дава си кураж, и след това ~~връс~~ среща едно препятствие в живота си, и казва: нима да я бъде тази работа! Започва минорната гама, и запъва тъжно, но го боли на сърцето и търси един изходен път, и казва: материалното в живота трябва да се изучава, защото пипката ми не стига, поне пари да спечеля, и човек да стане. Минава една тъжна струна, после минава на горъ до СОЛ, а СОЛ е ясно синият цвят. СОЛ означава един духовен стремеж. Той като погледне към Господа, каже: Господъ високо, а така нима да я бъде, и си свири тъжно. И тази псeнь е много тъжна псeнь, неразбрана псeнь. И аз съм виждал мнозина като се свири тази псeнь, те плачат; а като питаш българинът: защо плачеш? и той не знае защо. Той плаче от неразбиране.

Този бемолъ не трябва да съществува, той трябва да го пръмахне. Той го е турил от своята мисъл; и турил диеза от користолюбие, а пък минава тази псeнь като класическа, минава за една тъжна псeнь. И казвам, ~~два~~ противоречия има, че той не иска да разреши правилно живота, дошъл е до един изпит в живота, и той не иска да го разреши правилно. Защо? Той се пита, как да го разреши, но не иска да го научи, ами си пее. И българските музиканти като засвирят тази псeнь, казват: гениялна е тази псeнь! Гениялна е българската музика! Но в какво седи гениялното? Много била класическа! Но в какво седи класическото? Нямат понятие как да схванат музиката. Казвам, българинът винаги куца в тоновете на цветовете. Той като дойде до духовното, псeните му тъй както са построени, има една такава опирачка. Аз не знам нкой от вас те свирят, но свирят за удоволствие, ако се изнесе българската музика, тя е доста сложна. Тя е взета религиозна, но после е съвсем изопачена. Ти щом имаш едно тъжно чувство, ти си музикант; но почваш да измъняш музиката, ти искаш да пееш, но тургаш известни знаци. Ти искаш да пееш, или искаш да свършиш известна работа, българинът казва: нима да стане тази работа. Той тури МИ БЕМОЛ - нима да я бъде! А пък животът потиква, трябва да се живее. Той сие малко а от това малкото, иска много да му се роди, пък не се ражда толкова, колкото той иска, щом не може да разреши българинът правилно пътищата, той става пехливанин. РЕ-то вече е пехливанин. Два пъти турга лъка на РЕ, ако съ главата си не може да уреди работата, и ако нивата не ражда, тогава пехливанин става. Аз изваждам от тази тъжната псeнь три проблеми неразрешени. Или учен ще стане, или богат ще стане, или най-после пехливанин ще стане. Това е неговата псeнь. Много американци разрешават тъй живота: ако не може богат да стане, ако не може учен да стане, става пихулист, боксиор, трябва да разреши времето

Изпитайте сега тази пѣсенъ. ДО, РЕ, РЕ, МИ бемолъ, ФА диѣзъ, СОЛ. Ти си създавашъ изкуствено една тѣга; въ природата нѣма такава скѣрбъ, тази е гама създадена отъ хората, турени тия знаци и слѣдъ вѣкове, гледамъ сагашнитѣ музиканти, азъ ги разглеждамъ отъ това гледище, нѣкои гениални произведения не върватъ по естественъ редъ. Нѣкадѣ много добръ върватъ по единъ много естественъ пѣть въ съгласие съ природата; а нѣкои отъ музикалнитѣ произведения върватъ както тази музика по единъ изкуственъ пѣть, съ изкуствени тонове. ~~Казвамъ:~~ всѣки единъ човѣкъ въ това гледище е единъ творецъ. Небето, Богъ го е оставилъ да бѣде творецъ на своя животъ. Ти трѣбва да мислишъ правилно. ~~Ти казвашъ:~~ азъ не съмъ музикантъ. Ти можешъ да не бѣдешъ музикантъ, но ти трѣбва да дадешъ правиленъ ходъ на живота си. ~~Не трѣбва да тургашъ спанки на живота си.~~ Не трѣбва да тургашъ спанки на своята мисль тамъ дѣто не трѣбва. ~~По-добръ е да отпуснешъ по малко вода, отколкото да градишъ бентове, и да спирашъ голѣмата вода, която си пусналъ.~~ Това е разумното. ~~Единъ музикантъ изразява народната пѣсенъ~~ ^{ия животъ} ~~въ~~ ^{въ} та. Азъ изваждамъ отъ цвѣтоветѣ на тия музикални тонове, какъ е мислилъ българинътъ, какви са били условията, какъ е разрѣшавалъ противорѣчията и ~~какъ~~ ^{защо} е добилъ това противорѣчие, понеже той отъ една страна излиза отъ своя умъ, на друго мѣсто излиза отъ своето користолюбие, и на трето мѣсто иска да излѣзне като единъ пехливанинъ. Пѣсенъна както започва отъ ДО, изведнажъ два пѣти повтаря РЕ-то, слѣдъ това МИ бемолъ, слѣдъ това качва се на ФА диѣзъ и СОЛ, и пакъ се връща назадъ, и пакъ повтаря сѣщото, пакъ започва отъ ДО.

Сѣга въпросъ не е за критика. Критика трѣбва да сѣществува вътрѣ въ нашия животъ. Имашъ едно тъжно чувство, ще видишъ това чувство сѣществува ли. Ти казвашъ: тъженъ съмъ. Защо? Имашъ една българска пѣсенъ. ~~Нѣкои отъ васъ,~~ които са музиканти, да кажатъ къмъ коя гама спада МИ бемолъ и ФА диѣзъ? /къмъ СОЛ миниоръ/. Та казвамъ, музиката е външната страна. ~~Азъ ви давамъ една основна идея за музиката, тъй както сега се развива, то е цѣло едно изкуство.~~ Но казвамъ музиката е външната страна на живота, за да се тонира човѣкъ. То е наука и изкуство, за да можешъ да повлияешъ на себе си когато градишъ своя характеръ. ~~Подъ думата характеръ, ти градишъ онова, което се прѣживява, онова, което се мисли и онова, което се постѣпва.~~ Това са материалитѣ, съ които се гради човѣшкия характеръ, човѣшката душа, или човѣшкото тѣло се строи. Слѣдователно, ако ние нѣмате едно правилно разбиране за онзи ходъ, който природата сега върши, тогава ще се създаде нѣщо хилаво, и така редъ хилави тѣла се създаватъ. ~~Музикалното чувство се прѣдава.~~ Музиката не е чувство, но е способностъ, понеже спада къмъ способноститѣ, отъ прѣдъ на челото се намиратъ знацитѣ на музиката, но тя си има свои знакове и признаци на задната частъ на главата.

Сѣга за да бѣде единъ човѣкъ музикаленъ той трѣбва да разбира времето

да оцѣнява врѣмето, и еѣко нѣщо да тури на врѣмето. Музикалниятъ човѣкъ трѣбва да тури всѣка нота на мѣстото си. Цѣли ноти, ако тури, той разполага съ врѣме; нѣкадѣ же тури половинъ ноти, врѣмето му е по-малко, четвъртъ - още по-малко врѣме, $\frac{1}{16}$, $\frac{1}{32}$, колкото по-малко врѣме има въ пѣнието, толкова по-съкратява тия вълни, които трѣбва да се яватъ въ живота. Вземете за примѣръ въ езикъ, вие започвате съ звукъ, слогъ, дума и словото; четири нѣща, които сѣ основа въ говора. Отъ послѣ има други знаци, но първо звукътъ е неразбранъ. Ти казвашъ О о И и И или А а А; дойде слогътъ, имашъ една гласна и една съгласна; слѣдъ това 2 слога, три слога образуватъ думи, имашъ нѣколко понятия, които разбирашъ, хлѣбъ или солъ, пиперъ, / и слѣдъ това дойде словото. Много вече развити думи, разумно е словото. Съчетаването на тия звукове, слогове, думи и словото образуватъ цѣлата рѣчь. Има и редъ други опомогателни срдѣства, съ които рѣчьта се съчетава. Та поетитѣ и писателитѣ, които пишатъ употребяватъ тѣзи срдѣства. Въ българския езикъ има една дума, съ която азъ не мога да се справя, азъ нѣма да ви я кажа, толкова години търся съ нѣщо да я замѣстя, но не мога да срѣсна. Тази дума остава, не ми е приятна, като я срѣсна ххх, но търся въ речника да я замѣстя; търсилъ съмъ я въ английски, и тамъ не мога да я намѣря, не ми е приятна, като я срѣсна, казвамъ, нѣма ли нѣщо да се тури. Може би, че има нѣкадѣ нѣкоя дума. Трѣптенията на тази дума е добро, но не отговаря, прави едно нарушение, тамъ като дойде съвсѣмъ се обърнатъ нѣщата съ главата на долу; заради менъ онзи, който чете, нѣкои търсятъ погрѣшки, но въ една дума куца тамъ, и казвамъ, куца на българитѣ, тукъ я тургамъ, тамъ я тургамъ, кадѣто и да я туришъ все куца нѣщо. Въ самия езикъ, въ строежа му, и казвамъ трѣбва съвсѣмъ да се измѣни езикъ съвършено да се измѣни строежа му, и цѣлиятъ ходъ на българската мисль трѣбва да се измѣни, и тогава може да се промѣни езикъ. За примѣръ, този, който е построилъ тази минорна пѣсенъ е билъ гениаленъ музикантинъ, единъ гений е билъ. Казвамъ, единъ гений създава една пѣсенъ, но той не е разбралъ, защо е намѣрилъ, не трѣбва да тури бемолъ, малко да вземе. Той е искалъ да направи тъжна пѣсенъта, но той не е разбралъ, не знае, че този бемолъ много пакости. Казва, тамъ човѣкъ трѣбва да бѣде малко тъженъ. Или казва нѣкой: трѣбва да му се скарашъ малко на човѣка, безъ караница не може, трѣбва да му кажешъ сериозно. Това сѣ неестествени работи. Щомъ трѣбва да му кажешъ малко по-внушително, рѣчьта е вече неестествена, не е по законътъ на любовта, това е законъ на ограничение. Азъ сега не искамъ да се спирамъ върху това. Та казвамъ сега, нѣкой патъ васъ ви е срамъ да пѣете, казватъ: азъ не мога да пѣя. А при това вие сте отлични пѣвци. Нѣкой не пѣе отъ съображение, да не би неговата индивидуалностъ да падне реномето му. Такава пѣсенъ пѣе ли се? За примѣръ, ако ти влѣзнешъ между религиозни хора, и вземешъ да пѣешъ една народна българска пѣсенъ, ще кажатъ: тя не е набожна!

или влѣзнешъ между свѣтски хора, и запѣешъ една духовна пѣсень, веднага ще кажеш това диване. Питамъ, защо въ едно духовно събрание да не можешъ да изпѣешъ една българска народна пѣсень? И защо въ едно свѣтско събрание, ти да не можешъ да изпѣешъ една религиозна пѣсень? Че тия пѣсни и духовнитѣ и свѣтскитѣ не излѣзватъ ли отъ българската душа, не минаха ли прѣзъ българското сърдце? Тогава дѣ е лошото? Свѣтскитѣ хора по нѣкой път усѣщатъ при една такава музика както тази, азъ съмъ гледалъ българи като се събератъ, и кажатъ: я запѣй нѣкоя стара пѣсень. Всички седатъ тогава ала-турка, а младитѣ прави пѣятъ стари пѣсни, и старитѣ погледнешъ плачатъ, пъкъ на младитѣ сърдцето имъ се свие, казватъ, я сега нѣщо по-весело, по-хубаво, и погледнешъ, младитѣ започнатъ хоро. Сега тъжното е религиозна пѣсень. Българинътъ започва съ тъжното, това е религиозното, и дойде игривата, веселата пѣсень, тя е свѣтската пѣсень. Знацитѣ сѣ турени. Ти ако пѣешъ ми бемолъ много пати го повтаряшъ, тебе ще те хване цѣла хипохондрия. И ти съвсѣмъ ще се обезсърдишъ. Ти веднажъ два пати да туришъ малко пиперъ да, но да тургашъ все пиперъ, да се повтаря, има лошо влияние вече. Този законъ е забѣлѣзанъ, когато една мисль се повтори има сѣция цвѣтъ както ми бемолъ, и ако я повтаряшъ, повтаряшъ, и дойдешъ да една дума, която ти като я изговаряшъ дойде жълтия цвѣтъ и туришъ бемолъ на този цвѣтъ, то е българската пѣсень, и дойдешъ до една дума, която има зеленъ цвѣтъ, - фа и тогава туришъ диезъ, въ тебе има користолюбие. Шомъ дойдешъ до зеления цвѣтъ, ти трѣбва да гледашъ да придобиешъ по възможность най-чистия зеленъ цвѣтъ, който сѣществува въ природата. Или като дойдешъ до жълтия цвѣтъ, трѣбва да гледашъ да имашъ най-естественния цвѣтъ, шомъ дойде до онзи цвѣтъ, задъ който сѣществува една разумна идея, защото задъ всѣки единъ правиленъ цвѣтъ, когато се проявява въ своята норма, ти ще чувствувашъ една ватрѣшна малка радостъ, една свѣтлинка ще блѣсне. А шомъ сгъстишъ цвѣта, шомъ не разбирашъ смисъла на нѣкоя дума, и тогава се заблуждавашъ, и ще вземешъ едно противоположно направление въ живота, казвашъ: не си струва да живѣе човѣкъ! До бемолъ, казватъ, човѣкъ трѣбва да сване добъръ. Ре диезъ. Хубаво, ако ги наредишъ все ре диезъ, навсѣкъдѣ дѣто има ре, все повишавашъ, повишавашъ, какво ще стане? Ще се развиятъ въ тебе личнитѣ чувства, и ти ще влѣзнешъ въ стѣлкновение съ всички хора, ти ще почнешъ да се прѣкрѣстосвашъ съ мората, съ тѣхния свѣтъ, съ тѣхния пътъ и могатъ да станатъ музикални стѣлкновения. Всѣки иска да живѣе. И ако ти почнешъ да тургашъ на до-то навсѣкъдѣ бемоли, самоубийството ще дойде, нищо повече! Та въ музиката въ всичкитѣ религиозни пѣсни, когато азъ съмъ работилъ върху всичкитѣ модели тукъ въ пѣнието, това сѣ почти всички най-чиститѣ тонове, които дѣйствуватъ да освобождаватъ човѣка отъ всички наслѣдствени черти на прѣплитания на вълнитѣ, които могатъ да дадатъ ходъ на хубавото, можеше и друго яче. Гледамъ нѣкой път ме коригиратъ, казватъ: може и друго яче.

Азъ нѣкой път нищо не казвамъ. Може и до бемолъ и до диезъ; може бемолъ и диезъ, може всичко, но въ дадения случай нѣщата не могатъ да бѣдатъ бемолъ и диезъ. До-то ще бѣде безъ никакъвъ знакъ. Само ако животътъ е срѣщналъ нѣкадѣ нѣкой или нѣкой недоимъкъ, мачнотия, несполука, ти можешъ да повишишъ ДО. Въ такъвъ случай ти трѣбва да повишишъ съответнитѣ тонове, въ даденъ случай ти можешъ да повишишъ жѣлтия цвѣтъ; въ дадения случай на МИ бемолъ, ти ще ~~уи~~ туришъ диезъ, или поне ще махнешъ знака бемолъ, не му е мѣстото тамъ. То е психологията да отмахнешъ една тъжна мисль, която е дошла въ мозъка. Послѣ смѣшенъ е българинътъ, понеже и вие сте българи, не е смѣшно, но азъ вземамъ въ тази хубава смисль.

Σ Сега първата пѣсень нѣкога азъ мога да ви я изсвирия, а втората нѣма да ви я свирия, тя е пѣкъ една мажорна пѣсень, и тя започва отъ ДО, но и тя е тъжна пѣсень. Тази е пѣсень за стари хора, онзи, който е опиталъ живота. Тя казватъ: нѣма смисль, опитахъ, а онази втората пѣсень, тъжна е тя, но е за млади. Той се влюбилъ въ нѣкоя мома, че тя го играе малко. Той казва: мари Донке, запали ми сърдцето, защо ходишъ тѣй, ще ме осакатишъ, не прави тѣй съ мене, - той пѣе тъжно. Ти си играешъ съ мене, но може да стане нѣкой хатъръ; и тя е минорна пѣсень. Такава е. Но тази втората пѣсень азъ много редко съмъ я свидилъ, само нѣколко пъти. Но тази /първата, показва написанитѣ ноти на дѣската/. често я свирия. Нѣкой път като дойда и искамъ да зная какво нѣщо е българинътъ, засвирия му тази пѣсень; тя е вече въ неговия ритмусъ. И при нея всички стари българи прѣнасятъ се въ тия врѣмена велики! Казва той: какви врѣмена са били тѣ. Да, велики съ единъ на едно мѣсто, бемолъ и единъ диезъ на друго мѣсто. Велика пѣсень, велики врѣмена съ два неестествени знака. Но това не е най-доброто. Сега това е единъ музикаленъ методъ за изяснение. Защото, ако се взематъ нотитѣ безъ цвѣтоветѣ и безъ тия знаци, нѣма да иматъ никакъвъ смисль. Пѣкъ защо на МИ да нѣма бемолъ, и защо на ФА-то да не туримъ диезъ? Ние нарушаваме единъ естественъ ходъ на нѣщата. Тази пѣсень, първата /ми бимолъ и фа диезъ/ изразява една несрѣта; но тази несрѣта произтича отъ факта, че българинътъ първо не е разбиралъ въ какво седи живота.

Σ Та казвамъ, сега и като ви гледамъ нѣкои отъ васъ и вие имате много знаци, на М -то. Много бемоли имате. Та казвамъ оставете малко знаци, оставете бемолитѣ; послѣ и на Фа имате много диези. Казвамъ: трѣбва ви чисто фа, и М и чисто Ми. Чисти мисли, чисти мисли, чисти мисли, нищо повече. Вие казвате: Господъ ще оправи. Но като дойде твоя учитель по музика какъ ще оправи нотитѣ? Той веднага ще прѣмахне всичкитѣ тия знаци.

-19- Σ Та сега имате художество /учительтъ изважда единъ портретъ - себерисунка/. Кой е този знакъ? /Колю Каишевъ/. Доста художествено е изработенъ. Очитѣ тѣй както са турени казватъ: ти знаешъ ли азъ кой съмъ.

отворени са много отитъ. Отворенитъ очи знаят възприема повече отколкото трѣбва. При отворенитъ очи човѣкъ възприема повече свѣтлина, отколкото трѣва. Тогава слѣдъ тѣзи отворени очи ще дойде бемолъ. Сега както е картината това е Фа диетъ, а слѣдъ тѣзи отворени очи ще дойде непременно Ми бемолъ. Реакция ще дойде, това е Ми бемолъ. А природата обича равновѣсие. Сега ние правимъ една бѣлѣжка много жѣка. Служимъ съ много тънка критика. - Ми бемолъ и Фа диетъ. /У. показва втора рисунка/ Сега това кой е? Тази сестра може да я познаете /Цвѣтанка Симеонова/. Това значи художникъ, да го познаете че е той. /Х. показва рисункитъ една слѣдъ друга/. Всички се усмих- ватъ/. Сега вие като се смѣете, това е махорна гама. Почти безъ знаци е. Но доста сѣществени черти са отбѣлѣзани на всѣка една рисунка. Но нито единъ човѣкъ нѣма такава физиономия, каквато трѣбва да има.

Сега вие трѣбва да имате нѣкои правила, по които да се ръково- дите. Вие сега имате много правила, съ които е работено, но има извѣстни основни нова правила, които трѣбва да реагиратъ. За примѣръ, да допуснемъ че срѣщнете единъ човѣкъ който не ви е приятенъ, или въ неговия говоръ, или въ израза на лицето, или хиляди гримаси има, които не може да си обяс- нитъ отъ какъ произтичатъ. Тѣзи гримаси, това е едно послѣдствие, трѣбва да се знаатъ причинитъ. Защото ако човѣкъ говори, вие имате единъ резул- татъ. Словото, думитъ, които произнася, той е единъ резултатъ на негова- та мисль. Ил каквото движение направи човѣкъ, то е все резултатъ на нѣ- коя далечна мисль. Може тази мисль да е сегашна, прѣди единъ день, прѣ- ди единъ мѣсець, може да е прѣди една година, прѣди вѣкове но това е все насъбрана енергия, която сега се проявява. Нѣкой път вие имате нѣкой импулъс да кажете нѣщо. Но да знаете въ даденъ случай да бъдете презорливъ, туй което ще кажете има ли нѣкой резултатъ или не. Очитъ са правилни, ко- гато тия резултати ни свързватъ правилно съ висшето у човѣка. Когато ни свързватъ правилно съ висшата природа и когато тия резултати ни свързватъ съ цѣлата природа; щомъ ни свързватъ съ тия три области, тогава въ дадения случай движението или мисльта, или израза са правилни. Тогава, ако иска- те да кажете нѣщо, каквото и да кажете, все е на мѣсто. Това е сега по от- ношение на туй, което искате да кажете. Защото по отношение на природата тя е толкова мадра, че каквото и да кажете, каквото и ад да направите, тя все го турга на мѣсто. И вие въ Божествения свѣтъ съ вашата мисль не може да образувате никаква дисхармония. Каквото и да се тури добро или зло, тя не туря дисхармония. Всѣко нѣщо при нея си е на мѣсто. Но въ по-нисшия свѣтъ, въ който живѣемъ словото думитъ, сричкитъ, думитъ звуковетъ не са на мѣсто. Думитъ на хората се наслояватъ, а тѣ иматъ свойство да се

се повръщат при своя източник. И като се върне туй слово, то ще се повърне със всичките придобивки на доброто, което е добило, или ще се върне със всичкия смутъ. Когато французката рѣка Сена, която минава презъ Парижъ, тя ще се върне съ всичките нечистотии и ще дойде ограничението. Такъвъ е неумолимия законъ. Затова великите учители на Божествената наука прѣдпазватъ човѣка да мисли правилно, защото по неизбежностъ, ши не можешъ да избѣгнешъ отъ послѣдствията на своята мисль, не можешъ да избѣгнешъ отъ послѣдствията на своето чувство, и не можешъ да избѣгнешъ отъ послѣдствията на своята постапка. Може да мине денъ, два, три, въкове ще минатъ, въ края на краищата ти ще се срещнешъ съ една реалностъ, нѣкой път съвсѣмъ сте забравили и току ще дойдатъ послѣдствията. Ти ще кажешъ: бива, бива, но туй защо да ми се случи? Но, на това което се случи, ти си причината. Ти казвашъ: какво искахъ азъ да стане, а сега какво е станало? Или ще кажешъ: азъ не искамъ тѣй да става. Ти по-напрѣдъ трѣбваше да мислишъ, а сега е станало вече. Сега ти се спри и кажи: благодаримъ на Господа за всичко и тогава започни съ новата мисль. Тогава тя ще се върне единъ денъ при тебе и ти ще ликвидирашъ съ туй старото. Проектирай добрата мисль. Дръжъ една мисль въ ума си. Сега, което искамъ да кажа: всѣки човѣкъ, който направи една погрѣшка, той е силенъ човѣкъ. Който не грѣши, той е слабъ човѣкъ. И тогава законътъ е такъвъ: щомъ грѣшишъ, ти си силенъ, а щомъ си силенъ, тогава ти си силенъ и да оправистишъ погрѣшката. Щомъ не оправистишъ погрѣшката, ти си виноватъ. А щомъ изправишъ една погрѣшка, това е въ реда на нѣщата. Тогава законътъ е: онѣзи, които правятъ погрѣшки и не искатъ да ги оправятъ, тѣ са слаби хора. Нѣкой който е направилъ една погрѣшка и каже: азъ съмъ слабъ човѣкъ. Не е слабъ човѣкъ, значи той е билъ силенъ, билъ е въ състояние да направи една погрѣшка, а сега не е въ състояние да поправи погрѣшката си. Но послѣ хване го закона, и каже: искахъ или не искахъ, ти ще изправишъ погрѣшката си. А безъ законъ е който казва: азъ ще изправамъ тази работа, азъ съмъ въ сила да я изправамъ! А, ако не искахъ да изправамъ погрѣшките си, тогазъ не ги прави. Та казвамъ, не си туряйте сега другата мисль като правите погрѣшка да казвате: азъ съмъ слабъ човѣкъ. Ви сега си опирате върху хода, казвате: азъ живея добръ. Че живеете добръ, така е, но понеже живота е прогресивенъ, всѣки денъ трѣбва ново добро да се прави. Преди единъ денъ казвамъ едно упражнение. Много добро е било упражнението: учи съ. Но въ училището ако не учи, може да ме изкара професора единъ денъ, когато никакъ не съмъ приготвенъ, тогава той ще ме изненада, и ще ме окая. Защо

ва всеки ден трябва да се учат уроците. Казвам: тази е една от новите области. Тази е една от хубавите области, не само на теория. Сега аз не искам да изнасям някои знаци. Някой казва: да ни се каже какво е писано. Л ошо е да знаете известни патологически знаци и по-добре че не ги знаете. Ч овек трябва да е много с утвърден характер, мисълта му трябва да бъде много чисти и постъпките му чисти, за да може да му се кажат някои патологически признаци и знаци, които съществуват, иначе ще се създадат много неприятности и по тази причина провидението или Бог е загладил всичките ни престъпления, да забравим всичко минало. Той е турил така у човека като дойде на земята, като че за пръв път е дошъл. И ти казва Бог: сега работи. Някои казват: кажи ми какъв съм бил в миналото. Аз мога да му кажа, аз го знам какъв е бил харамия, но какво ще му го казвам. Казвам: много си бил добър, пък да му кажа че е бил харамия е бил. Той сега се мисли, че има нещо хубаво в него. И действително, туй което сега е вложено ватрето, е хубаво. Не какво Бог е работил в миналото, но сега Бог е вложил в тебе нещо много хубаво. Много добър капитал е вложил. Кредитиран си много добър. Илия При добри условия си роден. Майка ти е била добра, баща ти, братята, сестрите, всички са добри, но ти казваш: има нещо, което не харесвам. Ти остави това, което не харесваш. Използвай сега условията при които си роден. Та сегашното трябва да използваме. Трябва да използваме условията, при които се намираме. Като ги използваме и като станем силни, тогава ще се върнем да видим някои нееднообразности, които имаме. Като българската пшеница, почва да туря тия знаци: бемоли и диези. Някой път човек като заключва работите си, почва да туря тия знаци: бемоли и диези. Така той си туря един нов път на отклонение. Сега, правилото, което остава в вас. Сутрин като станете и се изправите пред Бога, да идете при Него да се постърсите от всички ония мисли, които ви смущават. Временно да се отърсите, защото има мисли, от които не може да се отърсите, те не са наши. Не сме само ние, които мислим, всички мислят. Бог мисли и всички хора мислят. Та Божият ум и нашият ум като се съединят, тогава работите ще се оправят. И Бог работи по закон, но Той работи разумно по закон, а ние не работим разумно. Там е всичката работа. Сега Бог като поправи своите работи, Той ги корегира, а някой път Той корегира и нашите погрешки. А ако остане дълго време да ги корегира, те са толкова много и на всички хора и изисква се дълго време, за да намъри Бог ва, за да ти помогне. Някой път ти искаш, искаш да ти помогне, но трябва едно специфично време за тебе, за да може туй което ти искаш, да поправи Той и твоята погрешка. Тя в един момент ще се поправи, но докато дойде ретоза крив, онзи крив, най-после и небето ти е криво, само ти останеш прав веден. Тя е една крива философия. Ти кажи: благодаря на Бога, защото има и случило, благодаря на Бога. Спрели сте се на една точка, там дѣто всичко може да се поправи, защото ако не може да се поправи погрешката в света ти ще казваш: ти мислиш ли? - мисля. Чувствуваш ли? - чувствавам. Искаш ли да живееш? - искам. Тогаз ще се поправи твоята работа. Не ти загубваш съзнание като заспиш и не може да се събудиш. Тогава се свърши работата. Но да-Въ Бога има пак възможност да те върне назад. Та ще турите едно. Казвам: трябва да изправите вашите погрешки, понеже това е едно ограничение за вас, а по закона на любовта. Има един закон, с който можем да изправим нашите погрешки. Ти направил една погрешка, кажи: радвам се че я направих и радвам се че мога да я изправа. Да допуснем отивате някой път при някой бѣд на вдовица. Събрала тя 100-ина 200 лева, вие влезете въ къщи, ходили сте да я утѣшавате, за Бога да ѝ говорите, а изведнаж задигнали сте парите ѝ. Ти си казва: ти може да работи. Сега аз ѝ давам нещо, което много бѣдно се служиш да се молиш, парите излезнат пред тебе, и ти отиваш при нея вземаш те обрах. Може това да не ѝ го кажеш. Тогава тя ще ти каже: братко, обрах ме. Ти ще кажеш: А тъй ли, Господъ всичко ще обърне на добро, пък аз съм който я обрах. Питам тогава: не си ли струва аз да я обера? - струва си. Ако ще дойдат двата човала с брашното, струва си това да обера една вдовица, и казвам: така трябва да се гледа. И вие се радвайте когато погрешката, която е направена, може да я изправите. Че тогава да сте доволни и вие. Да кажете мога да направя погрешка и мога да я изправа. И тогава не казвайте че сте направили една погрешка, пък и на тази вдовица не казвайте че вие сте откраднали парите, защото тя ще каже: върна ми всичко, но защо да ме краде? Тя като

стана като менъ светия, тогава ще ѝ кажа: азъ те обрахъ. Азъ трѣбва да я
обра, за да се отвори нейното сърце. Тази бѣдната вдовица е скържава, трѣб-
ваше да я накарамъ да пострада, да я абера. 200-та лева тя ги даржа, каз-
ва: азъ отъ хурката си отдѣлахъ... Защо я обраха? - да пострада малко, и
тогава като се отвори сърцето ѝ, хамбара ѝ стана по-голѣмъ и тогава азъ мо-
га да занеса два човала брашно. Това сега е само за абяснение. Сега нѣкои
отъ васъ могатъ да кажатъ: ако е тъй, тогава да посбирате малко.

Станете сега.

Отче нашъ.

..... 7.12 ч.с.